

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 6. Concilium Parisiense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

§. VI.

Sæcul. XIII.
A. C. 1212.*Concilium Parisiense.*

Ut propositum de sancta expeditione contra Infideles suscipienda exequeretur Innocentius Papa, literas ad omnes Europæ populos præsertim ad Francos dedit, ad quos misit Legatum Robertum de Corçon, Cardinalem, Titulo S. Stephani in monte Cælio. Erat is vir nobilis ex Ordine Equestri, Gente Anglus, qui postquam primas literas Oxonii didicisset, & deinde anno millesimo centesimo octogesimo venisset Parisios, Theologiæ Doctor creatus, atque Canonicus & Ecclesiæ Cathedralis Cancellarius receptus est. Innocentius Papa deinde Robertum, olim Parisiis, cum literis vacarent, amicum suum & socium, Romam vocatum, ac Cardinalis Dignitate auctum, in Franciam, ad prædicandum bellum sacrum, misit. Abituro autem Epistolas tradidit, illius Regni Episcopis & Clericis, Philippo Regi, Ludovico filio ejus natu majori, & Blanca Regina, Philippi uxori, reddendas.

*Hist. univ. Paris. to. 3.**p. 798.**Innoc. XIV. ep. 126.**XIV. ep. 31. 33.*

R 3

Rober-

Es ist auch hier zu merken, daß in diesem Abschnitte Herr Fleury nicht die Worte des Pabstes Innocentius, sondern des Matthæus Paris erzählt.

- Sæcul. XIII.** Robertus Legatus, Concilio anno
A.C. 1212. millesimo ducentesimo duodecimo Pa-
 risiis celebrato, Pontificis & sua auctori-
 tate, consentientibus Episcopis, com-
 plures Constitutiones ad reformandam
 Disciplinam Ecclesiasticam promulgavit,
 in quatuor partes divisas, quæ ad Cleri-
 cos Sæculares, Regulares, Moniales, &
 Prælatos spectant. Referam Capita præ-
 ceteris notatu digna. Damnatur abu-
 sus, qui in quasdam Ecclesias irrepserat,
 ubi Canonici, cum principio & fini Ho-
 rarum interessent, in medio autem ad
 alia digressi abessent, nihilominus Por-
 tionem recipiebant. Clerici Prælato
 suo, & non alii, nisi ipso consentiente, con-
 fiteantur. Soli Clerici Causidicorum
 munere tunc fungebantur; unde Con-
 cilium prohibet, ne illi, qui Beneficia te-
 nent, cum clientibus suis de mercede pa-
 ciscantur, & illi, quibus nullum est Be-
 neficium Ecclesiasticum, ne stipendium
 nimium exigant. Damnatur juramen-
 tum Clericorum, de non commodando
 alteri libros aut res alias, aut de non fi-
 dejubendo pro altero, & si quis ob talem
 causam excommunicatus fuerit, censu-
 ra nulla declaratur. Non admittantur
 Prædicatores quæstuarii, sive Reliquias
 quasdam, sive nullas portent. Nullum
 pretium pro prædicatione in aliqua Pro-
 vincia ad modum conducti & locati in-
 terce-

tercedat. Parochi alias Parochias re-
 gendas pro certo censu non suscipiant,
 suas alteri non committant, aut in aliis
 Ecclesiis Capellani officium obeant.

Nullus Presbyter in quadam Paro-
 chia, sine mandato Parochi, aut ejus Su-
 perioris, Confitentes audiat. In hoc
 Canone Parochus, proprius Sacerdos,
 dicitur. Nemo compellatur ad Lega-
 tum Testamento suo inferendum, unde
 Missarum stipendia vel uno anno vel
 triennio vel septennio accipiantur. Nec
 Presbyteri tot se missis onerent, ut eas
 legendas aliis committere debeant, aut
 pro defunctis Missas *siccas* celebrare co-
 gantur. Ex his dispicimus, consuetu-
 dinem stipendia Missarum dandi illa æ-
 tate fuisse stabilitam (*).

R 4

De

c. 12.

c. 11.

(*) *Missas siccas pro defunctis.* Sunt ver-
 ba propria in Actis Conciliorum, quas Fleurius
 reddidit: *des Messes seches.* De his Missis sic-
 cis R. P. D. Cajetanus Maria Merati in novis Ob-
 servationibus ad Gavanti Commentaria Tomi I.
 Parte I. dicit: *Missæ sicca vocatur illa, quæ
 caret non solum Consecratione, sed etiam sum-
 ptione Corporis Christi Domini, unde non est
 nisi larva & simulatio quædam veræ Missæ...
 a privata quorundam devotione introducta,
 in gratiam Infirmorum, eorumque, qui domo
 exire & Missæ publicæ interesse nequibant...
 Ceterum*

Sæcul. XIII.
A. C. 1212.

Par. 2. c. 2.

c. 3.

c. 9.

c. 11.

Canones
Concilii Pa-
risiensis.

De Religiosis statuitur, ne aliquis recipiatur infra octavum decimum annum. Suspecta in monasteriis ostiola obstruantur. Religiosi non utantur chirotecis albis, pileolis ex gossipio, aliove vestitu pretioso. Ex monasterio ad frequentandum scholas non exeant. Quotiescunque Prælati Religiosis suis subditis iter faciendi licentiam concedent, ipsi sumtus suppeditent, ne in opprobrium Ordinis sui mendicare cogantur. Nempe necdum Ordines Mendicantium nati fuerant.

Ceterum de Ritibus & Antiquitate hujus Missæ . . . differit etiam Bocquillot lib. 2. c. 7. dicendo cum Martene, quod Cartusenses adhuc frequentant in Cellis sæpius Missas siccas, quarum unam de Beata Maria videre est in eorum Breviario, edito anno millesimo quingentesimo octogesimo septimo. . . . Hanc Missam tamen siccam in Concilio Parisiensi anno millesimo ducentesimo duodecimo cap. 12. prohibitam non nulli censent. . . . Mihi autem videtur prædictum Concilium non absolute prohibere hanc Missam, sed solum declarare, hujus Missæ recitatione non satisfieri oneribus celebrandi Missas. . . . Eam tamen Missam laudat & commendat Genebrardus in lib. de Liturgia Apostolica Gallice conscripto cap. 30. qui etiam testatur, se anno 1587. Taurini in Exequiis Viri cujusdam nobilis, qui vespere sepeliebatur, hujusmodi Missæ cum sacris Ministris solemniter celebratæ interfuisse. &c.

fuerant. Abbates monachis suis Præ-
 posituras, constituto censu, sibi reddend-
 do, non concedant. Si enim tali mona-
 cho pars census superfuerit, tanquam
 rem propriam sibi servabit. Si pretium
 Abbati reddendum nimium sit, mona-
 chus nullam viam intentatam relinquet,
 qua Abbati suo satisfaciat. Nulli viro
 Religioso duo Prioratus aut alia similia
 munera conferantur.

Sæcul. XIII.
 A. C. 1212.

Part 3. c. 20.

Part. 2. c. 13.

c. 17.

Si vir Religiosus officium Causidici
 pro hominibus sæcularibus, avaritiæ
 causa, obeat, perpetuum ei injungatur
 silentium. Sed ei causam dicere in fo-
 ro pro viris Regularibus liceat. In nul-
 lo Prioratu numerus Monachorum mi-
 nuatur, ubi pristinæ facultates non de-
 ficiunt.

c. 19.

P. 3. c. 6.

c. 3.

c. 4.

Quia Moniales necdum illa ætate in
 monasteriis accurate clausis degebant,
 Concilium prohibet, ne Clerici vel fa-
 muli, in quos sinistra suspicio cadere
 possit, apud eas tollerentur. Non liceat
 Monialibus clam & sine testibus paren-
 tibus suis colloqui. Si, Præposita li-
 centiam dante, ex monasterio digredian-
 tur, ad invisendos propinquos suos, so-
 rores prudentes eas comitentur, & ci-
 to ad claustra redeant. Nunquam vel
 intra vel extra Claustra saltitent. Pro-
 hibetur abusus, quo singulis dabatur pe-
 cunia, unde alimenta & vestes pararent,

R 5 sed

Sæcul. XIII.
A. C. 1212.

c. 7.

c. 9.

P. 4. c. 1.

c. 2.

c. 4.

sed tam modica, ut præterea etiam aliunde vitæ subsidium, ac non nunquam industria parum honesta, quærere compellerentur. Quare Episcopis injungitur, ut numerum Monialium pro facultatibus cujuscunque domus statuant, Abbatissa, & Monialium Capellani, præcipiebant, ne cuiquam alii quam ipsis confiterentur, timentes, ne earum peccata ad notitiam Presbyterorum piorum pervenirent, qui eas pro merito castigari curarent. Episcopis ergo injungitur, ut viros delectos & prudentes Monialibus Confessarios dent. Nosocomii adhucdum viri Religiosi præfecti erant; quare jubet Concilium, ut illi, qui ad obsequium pauperibus exhibendum deligerentur, tria vota paupertatis, continentiae, & obedientiae ederent, & plures numero non essent, quam ægroti, quibus inservirent. Sæculares in has domos se non recipiant, pietatis specie, re vera autem, ut Judicum Sæcularium potestatem effugiant.

Prælati commendantur modestia, & gravitas vestitus, totiusque corporis habitus. Verbis terribilibus & pudendis non jurent. Matutinos non audiant, in lecto decumbentes, valente corpore. Dum peragitur Officium divinum negotiis sæcularibus non vacent. Non venentur, non ludant. Prælatorum familia

lia sit modestiæ studiosa, & non nimis ampla, illisque, qui eam sustentare non nunquam coguntur, ingenti oneri. Porro Præfecti Familiæ Episcopalis sequentes memorantur, Cubicularius, Pocillator, Pistoribus Præpositus, & Magister Palatii. Præfecti eorumque famuli subditos Diocesanos exactionibus erubescendis non vexent. Prælati in sua familia non alant moriones, quorum non aliud est negotium, quam Dominos suos ad risum movere.

Pro labore sigillum literis suis imprimendi nihil accipiant. Nec ad redimendos suntus visitationis localis, quando non visitant, quidquam exigant, nec pro licentia sepeliendi excommunicatos, nec pro dissimulatione, qua Presbyterorum concubinas tolerant, nec pro dispensatione, qua Beneficia possidentes susceptionem Ordinum sacrorum differant, nec pro illa dispensatione, qua Denunciations nuptiarum omittantur. Cum Excommunicationis censuram tollunt, non eis satis sit multam pecuniariam ab absolutis exigere, sed etiam pœnam spiritualem injungant. Tandem Festum Fatuorum celebrari prohibetur; unde cognoscimus, illud necdum fuisse abolitum. Ex memoratis vero Constitutionibus dispicimus, quales abusus illud ævum infecerint.

§. VII.

Sæcul. XIII.

A. C. 1212.

c. 10.

c. 13.

c. 16.

Syn. Lib.

L. XXV.

§. 10.